

ни изпрати да патрулираме насам. Изглежда вие сте изкарали цяло сражение.

— Да, имаме и доказателство със себе си.

Едва сега войниците забелязаха пленника. Когато всички стигнаха горе, командирът ги посрещна очуден.

— Никой ли няма пострадал? — побърза да попита командирът.

— Само тѝзи! — каза Пешко, като посо-

чи шумец. — Раненъ е леко въ рамото.

— Добре, нека го превържат санитарѝтѝ, а ти ела и разкажи какъ се натъкнахте на неприятеля.

— Сбъркахъ, господинъ капитанъ, пѣтя. И за наказание цяла нощъ не спяхме отъ тѝзи „зелени паразити“. Ама ние се справихме лесно. Извинявайте само, че доста облекчихме отъ товара си. Нѣмаше какво! Трѣбваше да заблудимъ неприятеля съ честа стрелба, че не сме малко. И отиде половинъ сандѣкъ съ патрони.

Командирътъ потупа по рамото Пешко.

— Браво, Пешко. Твоитѝ другари тѝ ми слѣха за голѣмъ страхливецъ, но ти израстваша изведнажъ, като голѣмъ герой. И доказа, че можешъ да водишъ команда. Схваналъ си и отъ словесното ми, тактиката на малката група, която може да бѣде изненадана отъ неприятеля въ едно неудобно положение. Вие можехте всички да бѣдете избити или заловени живи като пилци. Ти си съумѣлъ да схванешъ момента на противодействието и да устроишъ клопката за тия синковци.

Пешко примигаше и малко разбираше отъ думитѝ на капитана. Той знаеше само, че куражътъ въ боя е първото условие за успѣхъ.

Слѣдъ седмица Пешко се върна въ село съ орденъ на гърдитѝ. И Гюра му даде дума. Ще го чака другия пѣтъ за вѣнчило.

ПИЛИГРИМЪ

БЪЛГАРСКА ПѢСЕНЪ

Родино, българска Родино
вижъ, идатъ твойтѝ синове
Небето грѣе ведро, синьо
и съ бранна радостъ ни зове!

Отъ Бѣлото море до Дунавъ
отъ Емине до Охридъ, Шаръ
народътъ пѣй подъ звездна гуня
и труди се съ нестихналъ жаръ!

Въвъ фабриkitѝ съ горда пѣсенъ
машини нови се строятъ.
Шумътъ на трактори — понесенъ
люлѣе родния ни кжтъ!

А горе бойни самолети
браздятъ лазурни висини
и миноносцитѝ напети
разрѣзватъ морски ширини...

Ухай, ти, български народе
днесъ, бѣдещето ти кове
великобългарския подвигъ
на храбри млади синове!

И твойта вѣра, нека бѣде
псаломъ и маршъ къмъ вѣчността.
Достоенъ жребей ти отсѣди
самъ Богъ съ гласа на храбростта!

ЯНКО УРУМОВЪ